

عنوان مقاله:

وصیت برای حمل از دیدگاه مذاهب اسلامی و حقوق ایران

محل انتشار:

نخستین کنگره بین المللی جامع حقوق (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

میثم هاشمی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه فقه و حقوق اسلامی، دانشگاه یزد، تهران

حسین ابوی - استادیار و عضو هیأت علمی، گروه فقه و حقوق اسلامی، دانشگاه یزد، یزد

محمود حائری - استادیار و عضو هیأت علمی، گروه فقه و حقوق اسلامی، دانشگاه یزد، یزد

خلاصه مقاله:

قانون گذار جمهوری اسلامی ایران با الهام از رهنمودهای فقه اسلامی، جنین انسان را، موجودی دارای شخصیت انسانی و قابل تکریم و حمایت می داند که مانند سایر انسان ها دارای حقوقی است از جمله حقوق مدنی که با زنده متولد شدن انسان شروع شده و با مرگ وی پایان می پذیرد. وصیت نیز از جمله مسائلی است که در اسلام به آن سفارش و دارای ارکانی است از جمله موصی له که از شرایط اساسی آن، وجود وی در هنگام وصیت می باشد. باتوجه به اینکه هر شخص با زنده متولد شدن از حقوق مدنی برخوردار شده و دارای اهلیت تمتع می گردد فقهای امامیه و اهل سنت و نیز قانون ایران وصیت برای حمل را صحیح می دانند اما چون حمل دارای وجود مستقلی نمی باشد وضعیت مخصوصی را از نظر شخصیت حقوقی دارا است. با نظر به اینکه وصیت برای معدوم باطل و حالات تولد نوزاد مختلف است صحت وصیت برای حمل با دو شرط محقق می گردد: اولاً وجود او در حین وصیت از طریق اقل و اقصی مدت حمل احراز و اثبات گردد و دوم زنده متولد شدن و استهلال در حال استقلال است حتی اگر لحظه ای بعد از تولد فوت نماید

کلمات کلیدی:

وصیت، موصی له، جنین، فقه امامیه، فقه اهل سنت، حمل، حقوق ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/503104>

